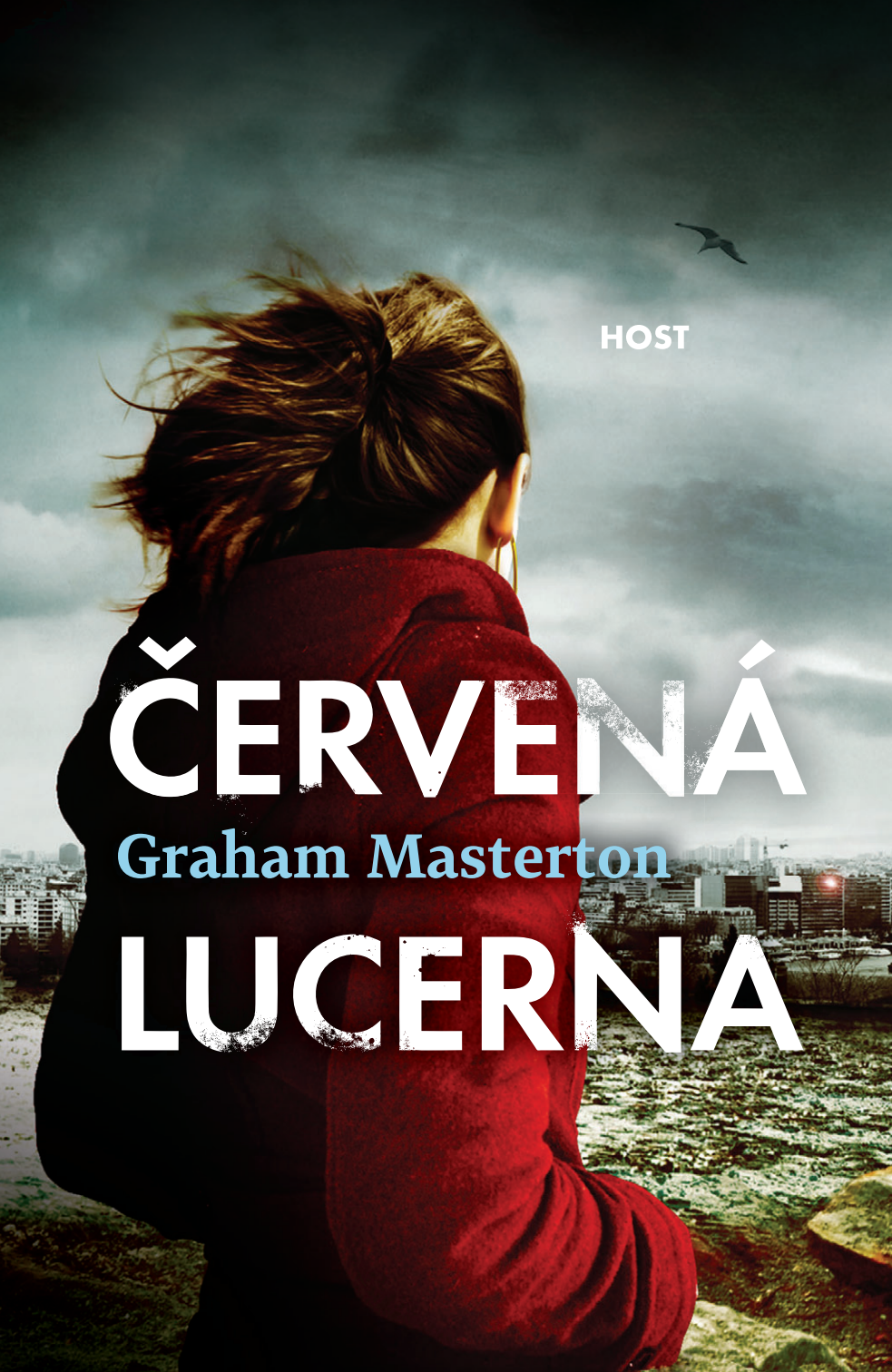


A woman with brown hair tied in a ponytail, wearing a red coat, is seen from behind, looking out over a city. The sky is dark and stormy, with a single bird flying in the upper right. The city below is visible through the haze, with some buildings illuminated. The overall mood is dramatic and atmospheric.

HOST

ČERVENÁ

Graham Masterton

LUCERNA

Ciaran otevřel vstupní dveře a oba muže udeřil do nosu silný zápach. Puch byl tak sladký a těžký, že ucouvli zpět na chodník. Ciaranův potenciální zákazník vytáhl z kapsy pršipláště zmuchlaný kapesník a přitiskl si ho přes nos a ústa.

„Šmarjápanno, tam je ale smrad,“ řekl tlumeným hlasem a píchl prstem směrem do ztemnělé haly.

Ciaran hlesl: „To je krutý, co? Ježišmarjá, to je zlý.“

„Nepronajmu si místo, co takhle smrdí, to ti povídám. Zákazníci se mi tu pozvracej, dřív než se najedí.“

Ciaran se podíval na zašlý červeno-zelený nápis nad obchodem. „Já vám povím, co to asi je,“ řekl a odkašlal si. Snažil se znít rozhodně. „Poslední nájemníci tady prodávali maďarské speciality. Koukněte na ten nápis. Maďarské lahůdky. Řekl bych, že něco nechali v mrazáku, když se odsud stěhovali, a Bord Gáis asi před měsícem vypnuli proud. Budou to zkažené klobásy nebo něco takového, vsaďte se.“

„Mně je jedno, co to je, chlapče,“ odpověděl muž. „Nepůjdu se tam ani kouknout, dokud se toho smradu nezbavíte.“

Ciaran řekl: „Dobře, pane Rooney, jasný. Úplně vám rozumím. Postaráme se o to, žádný problém. Ale co si myslíte o téhle lokalitě?“

Jeho klient se rozhlédl. Byl to malý, asi pětapadesátiletý muž s širokým hrudníkem, hustými kudrnatými šedinami, hluboko zasazenýma očima a stříbrným strništěm na bradě. Šedý pršiplášť měl přepásaný, takže v něm vypadal jako sud od piva.

„Lokalita je přesně to, co jsem hledal. Budu dělat kebaby, kari, ryby s hranolkama a tak.“ Na chvíli se odmlčel a zadíval se na ulici vedoucí strmě dolů k centru města. Potom se otočil. „Ježíši, můžeš ty zatracený dveře zavřít?“

„Dobře,“ odvětil Ciaran, ale když se natahoval po klice, spadl mu svazek klíčů na rohožku. Ciaran byl dvaadvacetiletý mladík, hubený a nemotorný, s krátkými zrzavými vlasy, nosem jako skoba a naběhlým červeným vřídkem na bradě. Byl vždycky neohrabaný a teď i pořádně nervózní vzhledem k tomu, že v Lisneyho realitní kanceláři pracoval teprve druhý týden a tohle byl třetí klient, kterého vzal na obhlídku sám. Vůbec mu nepomohlo, že chodba u tohoto obchodu tak strašně páchne. Sevřel se mu žaludek a v ústech ucítil kyselou pachut.

„Poslyšte, pane Rooney, přísahám, že to tady pro vás dáme do zítra dohromady. Je to skvělá nabídka. Měl byste obchod a kuchyň, sklad ve sklepe a v zadu sociální zařízení, to všechno jen za dvanáct tisíc eur ročně. Víím, že nějaké obchody k pronájmu jsou i v centru města, ale za tuhle cenu jich moc nebude.“

Ciaranův šéf, pan Blathnaid, mu řekl, že majitelé tohoto domu museli kvůli krizi snížit nájem už o dva tisíce eur, a pokud brzy nenajdou nájemníka, budou nuceni cenu ještě snížit. Na Lower Shandon Street přežívalo malých obchůdků stále dost. Nalevo odsud bylo řeznictví Denise Nolana s klobásami a vepřovým masem ve výloze, napravo Hennessyho trafika a naproti ní africká restaurace Orosin. Ale o kousek výš už byly výlohy obchodů zatažené a ty podniky, které ještě udržovaly provoz, měly co dělat, aby nezavřely.

„A co to místo na Ballyhooly Road?“ odfrkl si pan Rooney. „To je pořád k mání?“

„Budu k vám upřímný, pane Rooney, nic lepšího než tady neseženete. A jestli vám jde o kebaby a kari, tady máte tu nejvhodnější etnickou klientelu.“

„No jo, to se taky o Shandon Street říká. Jako pinta Guinnessu — dole černý, uprostřed černý a nahoře bílý.“

Ciaran neodpověděl, Lisney mu dal přísné pokyny o politické korektnosti. Bezpečnostní zámek byl navíc zaseknutý a Ciaran měl potíže s klíčem. Stále s ním bojoval, když zaslechl zvláštní kvílení. Zvuk byl vysoký jako ženský nebo dětský hlas. Že by kočka? Ale ať už to bylo cokoli, přicházelo to z budovy.

„No tak, pospěš si s tím,“ ozval se pan Rooney s pohledem upřeným na hodinky. „Nemám moc času. Ve dvanáct musím být v Ballincolligu.“

Ciaran přitiskl ucho ke dveřím a napjatě poslouchal. „Můžete být chvíli zticha?“ zašeptal a zvedl ruku.

„Cos to říkal?“ opáčil Rooney popuzeně.

„Omlouvám se. Můžete být chvíli zticha, *prosím*? Mám pocit, že někoho slyším.“

„No tak, chlapče. Čeká mě hodně práce a už tak mám zpoždění.“

„Ne, ne, poslouvejte! Už to slyším zas! Zní to jako pláč!“

Pan Rooney nesouhlasně mlaskl, obrátil oči v sloup a vrátil se ke vstupním dveřím. V tu chvíli ulicí zarachotilo staré špinavé dodávkové auto naložené trámy a starými pračkami. Z dlouhého výfuku se valil dým a z oken cigaretový kouř.

„Já nic neslyším,“ řekl pan Rooney. „Máš moc bujnou fantazii, chlapče.“

Jak se dodávka lopotila do kopce k Church Street, rámus z dřevěného výfuku odezníval a odněkud z budovy se znovu ozval zoufalý výkřik plný bolesti. Byl tak táhlý, že zněl téměř jako operní zpěv, a tentokrát jej zaslechli oba.

„Neříkal jsi, že tady nikdo nebydlí?“ ozval se pan Rooney popuzeně, téměř jako by Ciarana obviňoval z porušení smlouvy.

„Neměl by tu nikdo být. Horní dvě patra jsou pronajata dvěma různým nájemníkům, ale nikdo tam teď není, tedy pokud vím.“

„Ty toho asi moc nevíš, co? Zřejmě se budeme muset podívat, co se tam děje.“

„Asi bych měl nejdřív zavolat do kanceláře,“ zdráhal se Ciaran.

„Jo? A co s tím asi tak udělají? To už by bylo lepší zavolat policajty.“

Ciaran na chvíli zaváhal, poté otočil klíčem v zámku a otevřel vstupní dveře. Zápach se tentokrát zdál ještě horší. Byl tak silný, že Ciaranovi připadalo, jako by vytvářel oranžový opar. Bylo to ale jen světlo, které do haly pronikalo vitrážovým oknem nad schody.

Puch byl tak hutný, že se Ciaran téměř zalkl. Naplnil mu nos, hrdlo i plíce. Vzpomněl si, jak jednou u tety Kathleen na chatě v Clash posla pod podlahou krysa. Tohle bylo stokrát silnější.

V úzké chodbě s reliéfními tapetami přetřenými hořčicově žlutou barvou bylo na podlaze ošlapané zelené linoleum. Dveře po levé straně vedly do obchodu. Chvíli vzdorovaly, ale Ciaran se do nich tvrdě opřel ramenem, až se s chvěním otevřely. V obchodě panovala tma kvůli kovovým bezpečnostním žaluziím na oknech. Kolmo k sobě stály dvě prosklené výkladní skříně se zaprášenými skly, obě prázdné. Uprostřed místnosti ležela převržená dřevěná židle a z protější zdi se odchlípoval roztržený plakát budapeštského hradu. Kromě něj tu však nic nepřipomínalo, že zde býval obchod s maďarskými delikatesami. Ciaran si uvědomil, že s těmi klobásami se pletl. Zápach uvnitř nebyl zdaleka tak silný jako v chodbě.

„Z tohotohle by bylo parádní občerstvení, kdyby se ti podařilo zbavit se toho smradu,“ řekl pan Rooney a rozhlížel se kolem sebe. Chtěl ještě něco dodat, ale ozval se další slabý, vysoký výkřik, skoro zaječení. Znělo to, jako by přicházel z místnosti nad nimi, a Ciaranovi se zdálo, že odtamtud slyší i pohyb, něčí podrážky dupající po podlaze.

Ani jeden z nich nic neřekl, ale pan Rooney se vrátil do chodby a dýchavičně vyrazil nahoru po schodech. Přitahoval se k vratkému zábradlí, aby se mu lépe šlo. Ciaran ho následoval a připadal si jako dítě. Vždyť je přece zástupce realitní kanceláře, tak by měl rozhodovat on.

Vyšli do prvního patra. Obličeje měli ve světle z vitrážového okna skvrnité, jako by oba trpěli nějakou nevléčitelnou kožní chorobou. Vlevo od nich byly dveře natřené odlupující se hnědou barvou a před nimi ještě jedny dveře, napůl otevřené. Ciaran zahlédl rezavé umyvadlo a starodávnou plechovou vanu s velkým kapajícím kohoutkem.

„Je tam někdo?“ zavolal pan Rooney. „Říkám: Je tam někdo?“ Sípavě se nadechl, ale než mohl zakřičet potřetí, přepadl ho záchvat kašle a musel se udeřit do hrudníku, aby ho zklidnil. „Ježíši. Člověk by neřek’, že jsem přestal kouřit.“

„Myslím, že se to ozývalo odtamtud, ten pláč,“ opáčil Ciaran a kývl na dveře vlevo.

„No tak jdi, hochu,“ zachraptěl pan Rooney a potlačil další zakašlání. „Nemáme na to celý den.“

Ciaran vzal za plastovou kliku a opatrně dveře otevřel. Závěsy byly zatažené, takže neviděl, jestli v pokoji někdo je. I kdyby z této místnosti nešel výkřik, zápach určitě ano. Ciaranovi se zvedl žaludek, a než dveře otevřel ještě víc, na chvíli zaváhal. Báł se, že bude muset běžet do koupelny a vyzvracet se.

„Haló?“ zavolal opatrně. „Je tady někdo?“

Zaslechl, jak uvnitř bzučí mouchy. A potom uslyšel zafňukání a další sten, tentokrát hlubší a klesavý, jakoby vystrašený. Ciaran se nadechl, aby se uklidnil, ale hned toho litoval, protože do sebe nasál ten příšerný zápach. Natáhl se k vypínači a stiskl ho, ale nic se nestalo. Jak sám řekl panu Rooneymu, elektrárny musely vypnout proud.

„No tak, prokrista,“ zavrčel Rooney. Protáhl se kolem Ciarana a přešel k oknu. Roztáhl těžké tmavě zelené závěsy a do místnosti se vedralo jasné denní světlo. Kolem létal nebo lezl po oknech alespoň tucet masařek.

To, co uviděli, je přimrazilo na místě. Ciaran měl pocit, jako kdyby mu všechna krev z těla natekla do nohou. Stáli v garsoniéře s tmavě červenou pohovkou podél zdi. Jediný další kus nábytku bylo špinavé béžové křeslo, týkový konferenční stolek ve tvaru malířské palety a laciná dýhová skříň. V rohu místnosti vedle okna byl malý trojúhelníkový dřez a police s mikrovlnnou troubou a olivově zelenou varnou konvicí z plastu.

Na zdi nad pohovkou visel zašlý obrázek svatého Patrika s bílými vousy, laskavým úsměvem a masou hadů kolem nohou, kteří se plazili do moře. Na gauči ležel nahý černocho a vedle něj na zemi klečela mladá černoška s vyvalenýma očima, oblečená jenom ve fialové saténové podprsence. Byla tak vyzáblá, že její ruce a nohy vypadaly jako černé pohrabáče, a břicho měla celé vrásčité.

Znovu zakvílela a zakryla si rukou obličej. „*Ba a cutar da ní!*“ vyjekla hlasem tak vysokým a tenkým, že to znělo jako zapískání. „*Ba a cutar da ní!*“

Pohled na mužovo tělo a zápach z něj Ciaranem a panem Rooneym tak otráslý, že asi čtvrt minuty ani jeden z nich nenacházel slova. Jediné, na co se pan Rooney zmohl, když se mu vrátila řeč, bylo: „Šmarjápanno. Do prdele, ten teda vypadá!“

Muž měl obě ruce odříznuté v zápěstích a pokrývka pod nimi se černala zaslou krví. Pahýly se hemžily červy, kteří se kroutili a škubali sebou ve snaze dostat se k rozkládající se tkáni. Daleko hůř ale vypadal mužův obličej — nebo to, co z něj zbývalo. Dolní čelist s upravenou černou bradkou byla netknutá, ale nad ní se rozkládal jen obrovský nachový květ s okvětními lístky masa. Celý květ se tetelil červy a slétaly se na něj masařky, pilně kladoucí další vajíčka.

Ještě víc červů a much se muži hemžilo mezi nohama. Byla jich celá hejna, takže to vypadalo, jako by na sobě měl obrovskou hýbající se plenu.

„Zavolej policajty, chlapče,“ ozval se znovu pan Rooney zastřeným hlasem, ale Ciaran už na mobilu vyťukával číslo sto dvanáct.

Pan Rooney vztáhl k dívce obě ruce. „Pojď sem, holka, my ti nic neuděláme. Co tady proboha děláš s tím mrtvým chlapem?“

„Vy ne zabít,“ zakňourala dívka. „Prosím, vy ne zabít.“

„My tě nezabijeme. Proč bychom měli?“

„Prosím, vy ne zabít.“

„Samozřejmě že tě nezabijeme. Pojď sem, musíš odsud pryč.“

„Lower Shandon Street,“ hlásil Ciaran do telefonu. „Nad obchodem je cedule s nápisem Maďarské lahůdky. Je tady tělo, černoch bez hlavy. A nějaká dívka, je naživu, ale řekl bych, že potřebuje pomoc. Taky černoška. Přesně tak. Ne, myslím, že není zraněná. Ano. Ciaran O'Malley. Ano.“

Otočil se k panu Rooneymu a ohlásil: „Policajti jsou na cestě. Prý nemáme na nic sahat a hýbat s tělem.“

„No jasné, to jsem rozhodně chtěl,“ odfrkl si pan Rooney. „Zvednu ho a můžeme si v tomhle podělaném pokoji zatancovat.“

„Asi odsud budu muset ven,“ hlesl Ciaran. Dal si ruku před obličej, aby se mu pohled nevracel na tělo ležící na pohovce.

„Už ten zápach nevydržím. Ani ty červy.“ Jen co to vyslovil, zvedl se mu žaludek a v krku ucítil zvratky. Do očí se mu vedraly slzy.

Pan Rooney si rozepnul kabát a vysoukal se z něj. Podal ho dívce a řekl: „Tady máš, malá. Oblíkni si to. Aspoň tu nebudeš nahatá.“

Dívka se znaveně opřela o křeslo a podařilo se jí vstát. Byla tak vyhublá, že její pánev připomínala lopatku pluhu. Než jí pan Rooney přehodil kabát přes kostnatá ramena, všiml si Ciaran na dívčiných zádech mnoha hrbolatých úhlopříčných jizev. Jako by ji někdo bil nebo páčil. Nebo obojí.

Odešli z pokoje a nemotorně scházeli do přízemí. Jakmile sestoupili do haly, dívka se zastavila. „*Ba za ta komo, yana ta? Yarinyar?*“

„Nemám tucha, o čem to mluvíš, holka,“ opáčil pan Rooney. Ačkoli byla dívka bosa, vyvedl ji ven na ulici. Podíval se přes její rameno na Ciarana. „Zavři ty dveře, chlapče, než se mi ze žaludku vrátí snídaně.“

Začalo pršet, ne silně, ale dost na to, aby se silnice leskla a podél obrubníků tekly dešťové potůčky. Dívka se kolem sebe rozhlížela, jako by čekala, že se každou chvíli někdo objeví a napadne ji. Ve dveřích sázkové kanceláře přes ulici stál černoch ve špinavé červené mikině s kapucí a kouřil. Ciaran si všiml, že ženu jeho přítomnost zneklidnila, protože se k muži otočila zády a zvedla límec Rooneyho kabátu, aby jí nebylo vidět do tváře.

„Policajti tady budou co nevidět,“ řekl pan Rooney. Položil dívce ruku na rameno ve snaze ji uklidnit, ale ucukla.

„Jak se jmenuješ, holka?“ zeptal se jí. „Jak ti říkají? Rozumíš trochu anglicky, ne?“

Děvče přikývlo. „Ano. Rozumí. Ta žena se nevrátit?“

„Jaká žena?“

Dívka ukázala nahoru k pokoji, kde leželo tělo. „Ta žena zabít Mawakiya.“

Ciaran se podíval na pana Rooneyho. Ten zvedl husté šedé obočí.

„Toho tvého chlapíka dostala ženská?“ zeptal se.

„S *bindiga*. Pistole. Ano. Dvakrát do hlavy.“

„Tak to mě nepřekvapuje, vzhledem k tomu, jak na tom je. Jeho obličej vypadá jak pizza.“

„Zastřelili ho?“ zeptal se Ciaran. „Je neskutečné, že to nikdo neslyšel.“

„Tak to mě ani trochu nepřekvapuje,“ poznamenal pan Rooney. „V tomhle městě v dnešní době nikdo nic neslyší — teda aspoň ti, kteří vědí, co je pro ně nejlepší.“

„Znáš tu ženu?“ vyzvídal Ciaran.

Dívka zavrtěla hlavou. „Neznám. Ale ona mi říct, nehýbat se. Nehýbat! Jestli vylezeš ven, budu na tebe čekat. Udělám ti to, co Mawakiyovi.“

„Tak proto jsi tam zůstala?“

Dívka přikývla. O chvíli později se jí roztrásla brada a začala vzlykat. „Já tak bála se. Bála se. Ona mi říct, jestli vylezeš ven, zabiju tě jako Mawakiyu. To ti slibuju.“

„Ježíši,“ hlesl pan Rooney. „Takže proto jsi tam zůstala. Kdy se to stalo? Jak dlouho jsi tam byla?“

Dívka zvedla tři dlouhé prsty se stříbrnými prsteny. Polámané nehty se jí leskly fialovým lakem.

„Tři dny? Ježíši. A celou tu dobu ten chlap smrděl víc a víc a tys neměla nic k jídlu ani k pití.“

„Já mít vodu. Já mít sušenky.“

„No stejně, když tam leží chlapík s uštělenou hlavou, tak ti to na chuti k jídlu zrovna nepřidá. Chtěl jsem si dneska dát

uzené se zelím U Bílého koně v Ballincolligu, ale řekl bych, že teď nějakou dobu nic jíst nebudu.“

„A jak se jmenuješ?“ vyptával se Ciaran. „Odkud jsi? Jak dlouho jsi tady v Corku?“

Dívka na něj hleděla přes zvednutý límec kabátu pana Rooneyho. Řasy měla slepené žlutým hnisem a její levé oko bylo nateklé. Neodpověděla, ale dál na něj zírala, jako by mu nevěřila. Jako by už nemohla věřit jemu ani žádnému muži — už nikdy.

„Ty mi ani neřekneš, jak se jmenuješ?“ vyčetl jí Ciaran. „A kolik je ti let? To mi můžeš říct, ne? Nebo to nevíš?“

Zvedla obě ruce s nataženými prsty a potom jen pravou ruku se dvěma prsty pokrčenými.

Ciaran se na ni užasle podíval a ona gesto zopakovala. Obě ruce, deset prstů, potom jedna ruka, tři prsty.

„Matko boží,“ vzdychl pan Rooney. „Je jí jenom třináct.“

V tu chvíli se nad kopci na jihozápadě zablesklo a dívka si přitiskla dlaň k ústům, jako by právě strašlivě zalhala.

2

Katie vstoupila do výslechové místnosti. Bylo tam šero, ale ne takové, aby musela rozsvítit. Na jedné z židlí značky Parker Knoll, které stály v hloučku napravo, seděla žena ve středních letech v červeném tvídovém kostýmku. Měla obarvené zrzavé vlasy, ohnivě rudé tváře a kolem rtů tenkou tmavou linku.

Když Katie vešla, začala se žena zvedat ze židle, ale Katie jí gestem naznačila, že má zůstat sedět.

„Mary ó Floinnová, komisařko,“ zašeptala žena dramaticky. „To jsem byla já, s kým jste mluvila po telefonu.“

Katie přikývla. Víc ji zajímala dívka, která stála u vysokého okna a dívala se ven. Okno bylo pokropené drobnými kapkami deště a břidlicové střechy domů za ním se mokře leskly. Venku nějaký muž v khaki větrovce přehozené přes hlavu skládal s cigaretou v zubech cihly. Katie si nebyla jistá, jestli se dívka dívá na něho, nebo jen někam do dále.

Ze záznamů, které dostala od Irského centra pro pomoc imigrantům, věděla, že dívce je osm let, ale nevypadala na víc než na pět. Hnědé vlasy měla neupravené a rozčuchané a Katie v jejich pramenech zahlédla tmavé strupy. Holčička byla velmi hubená. Její výzáblost jen podporovaly dlouhé šedé bavlněné šaty, které měla na sobě. Byly čisté a vyžehlené, vepředu nabírané, ale alespoň o dvě čísla větší.

Katie přešla k oknu a postavila se vedle ní. Dívka se na ni ani nepodívala, dál zírala z okna. Měla vysoké čelo, ostře řezané lícní kosti a obrovské hnědé oči. Připomínala Katie jednu vílu z pohádkových knih, které jí matka četávala, až na to,

že holčička měla na levé tváři a kolem úst žlutavé modřiny a fialové zhmožděny kolem krku, které vypadaly jako otlaky od prstů.

„Corino?“ ozvala se Katie tiše.

Dívka se na ni podívala, ale hned se otočila zpátky.

„Corino, já jsem Katie. Dali ti něco k jídlu?“

„K obědu měla rybí prsty,“ vložila se do toho Mary ó Floinová. „Snědla ale jenom jeden. Měla jsem pocit, že nikdy nedostala víc než jeden a bála se, co by se stalo, kdyby si jich dala víc.“

Katie se na Corinu dlouho dívala. Nemohla si vzpomenout, kdy naposledy cítila takovou bolest. Musela se odvrátit, protože ucítila *tocht*, knedlík v krku, a v očích slzy.

Po chvíli ale polkla, usmála se a řekla: „Corino, co kdybychom si spolu sedly tamhle a popovídaly si?“

Přešla k ošoupané vínové sedačce na druhé straně místnosti a posadila se. Corina zaváhala, ale poté poslušně přišla a usedla vedle ní, s hlavou svěšenou a pohledem upřeným na koberec.

„Nedala by sis čokoládu?“ zeptala se jí Katie.

Corina zavrtěla hlavou.

„Jsi si jistá? Už jsi obědvala, takže ji teď můžeš.“

Mary ó Floinová znovu dramaticky zašeptala: „S čokoládou je trochu problém, komisařko.“

„Co tím myslíte, trochu problém?“

„Vzala si čtvereček čokolády z lednice, jenom malý kousíček, ale Mânios ji uhodil, až spadla a praštila se do hlavy o betonový schod. Pak ji skoro uškrtil. Takže, jak určitě chápete, je trochu ostražitá, když přijde na čokoládu.“

„Aha,“ řekla Katie. Usmála se na Corinu, ale uvnitř pocítila vztek, jaký dosud snad nezažila. Už se viděla, jak se vykrade

z místnosti, najde Mâniose Dumitresca v nějakém baru, kde dnes odpoledne sedí, asi ve Zbytečném čase, vytáhne svou osmatřicítku a bez váhání ho střílí mezi oči.

Rozepnula přezku na tašce a vyndala tyčinku Milky Way, kterou si koupila v trafice cestou do práce. „Rozdělíme se, ano? Půlku ty a půlku já.“

Corina se na ni dívala svýma oduševnělýma hnědýma očima. Potom konečně přikývla.

Seděly vedle sebe a žvýkaly čokoládovou tyčinku. Katie se zeptala: „Víš, kdy ses narodila?“

Dívka znovu zavrtěla hlavou.

„Víš, kde teď jsi?“

Děvče přikývlo.

„A to je kde, Corino?“

Holčička zavřela oči a ochraptělým hlasem zarecitovala: „Saint Martha's Avenue číslo 37, Gurranabraher, Cork. Telefon 021 4979951.“

„Dumitrescovi se aspoň postarali o to, že ji neztratí,“ poznamenala Katie. Chvilí počkala, než děvče sní svůj díl tyčinky a otře si ústa do šatů. Potom se zeptala: „Jak se jmenuje tvoje matka, берушко?“

„Marcela.“

„Marcela je ta žena, u které žiješ. Myslím tvoje vlastní matka.“

Corina se zamračila, jako by nerozuměla otázce. Katie se podívala na Mary ó Floinnovou, která pokrčila rameny a velmi tiše zašeptala: „Ona věří tomu, že Marcela je její pravá matka, komisařko. Nezapomeňte, že jí byly jenom tři, když ji Dumitrescovi adoptovali. Kontaktovali jsme sociální úřad v Bukurešti, ale doufali jsme, že vyzvete rumunskou policii, aby našla její opravdovou rodinu.“

„Aha, jistě, to uděláme,“ řekla Katie. „Mají stejně jako my zvláštní oddělení, které se věnuje boji proti obchodování s lidmi. Také bych si s Corinou ráda domluvila nějaké sezení, až budete mít pocit, že je na to připravená. Nemůžeme to ale odkládat dlouho. Jak píšete v téhle zprávě, Dumitrescovi mají doklady o adopci a už podali stížnost, aby ji dostali zpátky.“

„Soud ale nedovolí, aby se k nim vrátila, že ne? Jen se na ni podívejte.“

Katie pokrčila rameny. „To já nevím, Mary. Pokud proti nim neseženeme nějaké opravdu silné důkazy, tak toho moc nenaděláme. Ostatně... Vy jste odborníci na práva přistěhovalců. Jestli se Corina Dumitrescovým znovu dostane do rukou, mohli by zvednout kotvy a vyrazit do Anglie nebo zpátky do Rumunska. Nebo kamkoli jinam. A my už ji neuvidíme.“

„Jen to ne,“ zhrozila se Mary ó Floinová. „Společnost pro prevenci týrání dětí ji prozatím ubytovala u jedněch skvělých pěstounů v Douglasu, u pana a paní Brennanových. Až tu skončíme, odvezu ji tam. Za dva tři dny by měla být schopná s vámi mluvit, možná dřív. Potřebuje se jen zbavit strachu, že bude bita, když vám řekne, co jí Dumitrescovi dělali. Já vám zatím dám jméno té sousedky, která nás poprvé zavolala. Nevím, jestli bude schopná svědčit u soudu, ale mohla by vám dát nějaká vodítka k dalším svědkům.“

Katie vzala Corinu za ruku a stiskla ji. Usmála se. „Zase se uvidíme, Corino, ano? Jedni moc milí lidé se o tebe postarají. Budeš spát ve své vlastní posteli, nebudeš už muset vařit, uklízet ani měnit dětem plínky. Marcelu ani Mâniose nenecháme, aby tě bili. Teď jsi v bezpečí.“

Nevěděla jistě, jestli Corina rozuměla všemu, co slyšela, ale pak se na ni dívka podívala a široce se usmála.